

Az alkotás

A legnagyobb mű gyáva dadogás csak.
A szó gátolja, véső, hangjegyek.
Szobor, vagy kép; hogyha hajnaltájon
A nap csókjával párzanak hegyek.

Muzsika: ha erdőt tarol le a szél,
Vagy szarvas hívja párját valahol,
Ha puszta fölött délibáb henyél,
Vagy a haris szól lengé nád alól.

A tiszta költészet: Homéros lelke,
És unalmas mese az Ilias.
A művek műve: da Vinci szerelme
És a Gioconda: hitvány ráadás.

A vers, a dal, a kép; viseltes csuha.
Idő koptatta, foltozott, szakadt.
Az igazi, a ki nem mondott mű az:
Mi a művészetben sírva bentmaradt.

Galyasi Miklós

Láz

Sötét felhőkből kioldva lobban villámok közt
a zürzavar,
Torony remeg s a gyárkéményen pokolkénes
ragy füst csavar.
Az utca unta nyugós zaját és új dalt dobott
most fel, amit
kórusban visszazeng a ház-sor és megindul rá
a keramit.
A részeg reklámozlop táncol s ordítani kezd
a sok plakát.
A házak közt forró szél viháncol s benyomja mindnek
ablakát.
Véres szemek villognak s fogakban kész
a harapás.
És sujtásra lendül a palotákra most egy roppant
vaskalapács.
A föld alól tetőkre villan s küszik a fürge
lángpamacs,
s a téren óriásra nő ki, mint roppant rém,
a lámpavas.

(1944)

Donászy Kálmán